

Arrest

nr. 261 688 van 5 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FRANSSEN
Sint-Michielslaan 65/6
1040 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat T. FRANSSEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 24 september 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 25 november 2020.

1.3. Op 22 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1999 in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde van uw geboorte tot ongeveer vier jaar geleden in de Lotificacion La Flor, gemeente San Martin, departement San Salvador. Toen verhuisde u naar Comunidad Las Rosas in dezelfde gemeente, waar u woonde met uw ouders en uw broers. U studeerde in 2018 af aan het middelbaar onderwijs. U werkte van uw zeventiende tot 23 december 2018 als ober in hotels.

Op 6 mei 2019 was u, toen u uw broertjes naar school was gaan brengen, samen met drie andere vrouwen uit uw wijk getuige van een poging tot moord of ontvoering door vier bendeleden van de bende MS op een jongeman. De jongeman kon ontkomen door op de bus te stappen, waarna jullie gewoon verder naar huis gingen. Toen u een dag later alleen op de bus stond te wachten, kwam een van de bendeleden naar u toe met een telefoon met de boodschap dat iemand met u wilde spreken. U wilde deze telefoon echter niet aannemen en toen dit bendelid u bij de arm greep, rukte u zich los, duwde u hem en liep u snel naar huis.

Op 8 mei was ze alleen thuis toen dezelfde vier bendeleden van de poging tot moord binnenbraken in uw huis. Ze haalden het huis overhoop en gooiden dingen stuk. Toen ze u vonden op uw kamer, werd u door de oudste van de vier bendeleden verkracht., terwijl de drie anderen een oog in het zeil hielden. Daarna zei hij u dat ze u niet meer wilden zien, zo niet zouden ze u vermoorden. Vervolgens vertrokken de bendeliden, waarna u uw vader contacteerde. Dezelfde avond ging u bij uw grootmoeder wonen in het canton San Francisco in San Martin, waar de bende 18 het voor het zeggen had. U kwam hier enkel buiten om eenmaal per week met de auto naar de NGO A. in San Salvador te gaan voor psychologische bijstand. Nadien vroegen de bendeleden af en toe aan uw familie of en wanneer u terug ging komen. Uw familie blijft hier vaag over en zegt dat ze het niet weten.

U verliet El Salvador op 23 september 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Panama en Spanje naar België, waar u op 24 september 2019 aankwam.

Op 1 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende MS.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoorten en identiteitskaart, uw diploma van het middelbaar onderwijs en drie certificaten van bijkomende opleidingen, een attest van de organisatie A. en twee foto's van schade aan uw woning.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

In de eerste plaats heeft u geen kennis over het wedervaren van de andere vrouwen die getuige waren van de poging tot moord, die u persoonlijk kende en die bij u in de wijk woonden (CGVS, p. 11). Nadien spraken jullie niet meer over dit incident, omdat dat niet de gewoonte is in uw land en omdat je gevaar loopt om zulke dingen te bespreken (CGVS, p. 11). U weet dan ook niet of zij benaderd zijn door een bendelid om een telefoon aan te nemen. Ook na de feiten van de dagen erop zou u hen dus niet gewaarschuwd of gecontacteerd hebben (CGVS, p. 12). Het komt weinig aannemelijk over dat u hen op dat moment zelf niet probeerde te waarschuwen. Wanneer later gevraagd wordt of de andere getuigen problemen hebben gekend, stelt u dat u aan uw moeder had gevraagd om van hen een getuigenis te krijgen, maar dat dat niet gelukt is omdat men niets meer van hen heeft vernomen, ze daar niet meer wonen en jullie niet weten waar ze zijn (CGVS, p. 19). Dat deze drie vrouwen, die u persoonlijk kende en bij u in de wijk woonde helemaal niet meer te contacteren vielen komt allesbehalve aannemelijk

over. Uw verklaringen over de andere getuigen doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de oorsprong van uw problemen met de bendeleden.

Uw gedrag tijdens het incident op 7 mei komt ook weinig aannemelijk over. Hoewel het bendelid u enkel opdroeg een telefoon aan te nemen, weigerde u dit te doen, duwde u hem en liep u weg (CGVS, p. 11-12 en p. 12-13), waarbij u dus duidelijk inging tegen de bende. Gevraagd waarom u de telefoon niet aannam, stelt u dat u alleen met het bendelid was op een redelijk afgelegen plek, waardoor u niet dichtbij wilde komen en u bang was (CGVS, p. 12). Het komt niet aannemelijk over dat u hierdoor besluit actief tegen de bende in te gaan en bijgevolg een groter risico te lopen. U wist op dat moment zelfs niet eens waarover het gesprek ging gaan (CGVS, p. 12).

Ook de redenering van de bendeleden houdt weinig steek. U stelt namelijk dat ze u zeiden dat u goed wist wat u had gezien en dat ze wilden dat u erover zweeg. Daarom wilden ze u niet langer zien in de wijk, of ze zouden u doden (CGVS, p. 14-15). Indien ze werkelijk controle over u wilden uitoefenen zodat u niet over de poging tot moord zou vertellen, is het echter niet verstandig om u op te dragen weg te gaan uit de wijk. Dat zou namelijk betekenen dat ze niet langer direct controle over u hadden. Deze weinig aannemelijke redenering van de bendeleden doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verklaart voorts ook dat de bendeleden na uw vertrek aan uw familie gevraagd zouden hebben wanneer u zou terugkeren (CGVS, p. 19). Deze vraag staat haaks op hun eis dat u de wijk zou verlaten en maakt deze gebeurtenis dan ook weinig aannemelijk.

De bewijsstukken die u neerlegt ter staving van de gebeurtenissen van 8 mei zijn voorts ook weinig bewijskrachtig. De twee foto's (bewijsstuk 5) tonen vrij weinig schade en het is bovendien allerminst duidelijk wanneer deze zou zijn toegebracht. Voorts kan u hiermee evenmin aantonen dat het hierbij gaat om uw eigen woning en dat de schade zou zijn toegebracht door de bendeleden. Aangezien u verklaart dat de bendeleden in uw huis alles overhoop haalden en dingen stukgooiden (CGVS, p. 13-14) kan bovendien verwacht worden dat u hiervan ook foto's zou kunnen neerleggen, wat u echter niet doet.

Wat het attest van de NGO A. betreft (bewijsstuk 4), dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat u aangeeft dat uzelf en uw moeder voor de feiten al jarenlang actief waren in deze organisatie en dat uw moeder er lezingen gaf (CGVS, p. 16). Bovendien werd het pas opgesteld op 14 augustus 2020, meer dan vijftien maanden na uw problemen en meer dan tien maanden na uw vertrek uit El Salvador. Dit document werd dus duidelijk gesolliciteerd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Voorts blijft de inhoud van het document erg op de oppervlakte over concrete aspecten van uw problemen. Het maakt namelijk enkel melding dat u het slachtoffer werd van seksueel geweld en dat u hiervoor ondersteuning kreeg van de organisatie. Dat dit attest, ondanks het gesolliciteerd karakter, niet meer concrete informatie geeft over de daders, de reden van het seksueel geweld en de datering van deze feiten en de ondersteuning, toont verder aan dat aan dit document weinig waarde kan worden gehecht. Bovendien verklaart u niet te weten hoe de psychologe heette, waar u wekelijks naartoe zou zijn gegaan (CGVS, p. 16-17). Dit heeft uiteraard een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van deze steun en de problemen die eraan voorafgegaan zouden zijn.

Dat u over deze gebeurtenissen niet meer bewijskrachtige stukken kan neerleggen, zoals een medische vaststelling of een klacht bij de politie, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten. U verklaart dat u geen klacht wilde indienen bij de politie omdat u het probleem niet erger wilde maken, omdat het dan een probleem zou worden voor het hele gezin en omdat je in El Salvador niet kan rekenen op de politie (CGVS, p. 15). U wilde na de feiten ook niet naar een dokter of het ziekenhuis omdat u zich daarbij niet op uw gemak voelde (CGVS, p. 16). Het komt weinig aannemelijk over dat u niet meer officiële bewijzen wilde van uw problemen en het seksueel geweld dat u had ondergaan.

Voorts dient ook gewezen worden op de wel erg lange tijd tussen de aankoop van uw ticket en uw vertrek uit El Salvador, namelijk van 14 mei tot 23 september 2019. Nochtans was u met de dood bedreigd als u zich nog liet zien in uw wijk en moest u hierdoor onderduiken bij uw grootmoeder in de zone van een andere bende, waar u niet uit het huis kon komen. Gevraagd waarom er zoveel tijd tussen zat, stelt u dat het erg moeilijk was om een ticket te kopen voor een andere dag, omdat dat veel duurder was (CGVS, p. 8). Los van het feit dat het weinig aannemelijk overkomt dat u voor 950 dollar (CGVS, p. 8) niet voor een eerdere datum een vlucht kon kopen, dient er ook op gewezen te worden dat u via Spanje reisde en vandaar verder met het vliegtuig naar België reisde. Indien u werkelijk moeite had een vlucht te vinden door een gebrek aan middelen en gezien de ernst van uw problemen, kan dan ook aangenomen worden dat u ervoor zou kiezen om de snelst mogelijke vlucht naar Spanje te verkiezen in plaats van een met een verdere vlucht naar België, die onvermijdelijk een hogere prijs heeft. U kan de lange periode tussen de aankoop van het ticket en de vlucht zelf aldus niet verklaren, waarmee u verder de geloofwaardigheid van uw problemen ondergraaft.

Verder vertoont u ook een gebrek aan bewustzijn van de datering van uw problemen. Wanneer u wordt gevraagd wanneer u uw paspoort aanvraagde, stelt u dat dit in juni of juli 2019. Gevraagd naar de reden van deze aanvraag stelt u dat het was omdat u regelmatig naar Guatemala reisde. Wanneer u erop

gewezen wordt dat u in werkelijkheid al in januari van 2019 uw paspoort aanvraag, stelt u dat u het niet meer precies wist (CGVS, p. 9). Het is echter erg opmerkelijk dat u stelde dat u dit in juni of juli deed omdat u regelmatig naar Guatemala reisde. Op dat moment zou u namelijk uw problemen al hebben gekend en zelfs al uw ticket naar België hebben gekocht. Dat u zich hiervan niet bewust werd wanneer naar de reden van deze aanvraag werd gevraagd, toont dan ook een gebrek aan doorleefdheid aan van de problemen die u zou gekend hebben en plaatst de geloofwaardigheid ervan dan ook op losse schroeven.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat deze bendeleden herhaaldelijk jullie huis binnendrongen en jullie bedreigden. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart bewijzen uw nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Uw scholing, die u aantoont met het diploma en de certificaten, wordt evenmin in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

In een tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel". Tevens uit zij kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken gevoegd.

2.2.2. Op 5 augustus 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en de COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 en er de weblinks van weergeeft.

2.2.3. Ter zitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een getuigenis van deelname van verzoekster aan excursies in Guatemala en Lago de Atitlan opgesteld in het Spaans met Nederlandse vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas

ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij er niet in is geslaagd om te overtuigen dat zij uit een gegronde vrees voor vervolging haar land heeft verlaten of zulk een vrees moet hebben bij terugkeer naar haar land, evenmin heeft ze aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade om volgende redenen:

- (i) de elementen die aan de basis liggen van zulk een vrees of risico zijn immers ongeloofwaardig:
 - (1) verzoekster heeft geen kennis over het wedervaren van de andere vrouwen die getuige waren van de moordpoging, die ze nochtans persoonlijk kende en die bij haar in de wijk woonden, het is niet aannemelijk dat deze drie personen helemaal niet te contacteren waren, dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de oorsprong van verzoeksters problemen met de bendeleden; (2) verzoeksters gedrag tijdens het incident van 7 mei 2019 komt weinig aannemelijk over: verzoekster weigerde de telefoon aan te nemen en duwde het bendelid weg, verzoekster ging zo actief in tegen de bende en liep zo bijgevolg een groter risico; (3) de redenering van de bendeleden houdt weinig steek: ze wilden verzoekster weg uit de wijk omdat ze moest zwijgen over wat ze had gezien maar zo hadden de bendeleden geen verdere controle over haar, en anderzijds hebben ze aan haar familie gevraagd wanneer ze zou terugkeren, wat haaks staat op hun eis de wijk te verlaten; (4) de voorgelegde bewijsstukken zijn weinig bewijskrachtig, het attest van de NGO werd pas opgesteld op 14 augustus 2020 en verzoekster en haar moeder waren jarenlang actief in deze NGO, dat verzoekster over de gebeurtenissen niet meer bewijskrachtige stukken kan neerleggen, zoals een medische vaststelling of een klacht bij de politie, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten; (5) er is een erg lange tijd tussen de aankoop van verzoeksters ticket en haar vertrek uit El Salvador, nochtans was verzoekster met de dood bedreigd en moest ze onderduiken bij haar grootmoeder in de zone van een andere bende, waar ze niet buiten kon komen, haar uitleg dat ze voor 950 dollar niet voor een eerdere datum een vlucht kon kopen, is niet aannemelijk, daarbij komt dat verzoekster een ticket boekte naar België via Spanje, indien ze werkelijk moeite had om een vlucht te vinden omwille van een gebrek aan middelen, kon ze de snelst mogelijke vlucht naar Spanje kiezen i.p.v. naar België, gezien de ernst van haar problemen, deze lange periode ondergraaft de ernst van haar problemen; (6) verzoekster vertoont een gebrek aan bewustzijn van de datering van haar problemen, dit plaatst de geloofwaardigheid ervan op losse schroeven; (7) verzoekster heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat de bendeleden herhaaldelijk hun huis binnendrongen en hen bedreigden, deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming;
 - (ii) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;
 - (iii) inzake verzoeksters vrees bij een terugkeer door criminele bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland, wordt opgemerkt dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer niet volstaat om het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen;
 - (iv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken; (v) de overige documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar El Salvador problemen met de bende MS. Zij was getuige van een moordpoging door vier bendeleden. Een dag later stapte een bendelid op haar toe met een telefoon met de boodschap dat iemand haar wilde spreken, ze wilde deze telefoon echter niet aannemen en kon vluchten. De dag erop kwamen de vier bendeleden naar haar huis en braken daar binnen, ze haalden alles overhoop en het oudste bendelid verkrachtte haar. Daarna zeiden ze dat ze haar niet meer wilden zien, anders zouden ze haar vermoorden. Verzoekster ging toen naar haar grootmoeder in een ander kanton waar een andere bende het voor het zeggen had, ze kwam hier enkel naar buiten om wekelijks naar de psycholoog te gaan. Na haar vertrek vroegen de bendeleden nog af en toe aan verzoeksters familie of en wanneer ze terug zou komen.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster er niet in geslaagd is de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

2.3.4.3. In verband met verzoeksters betoog dat de door haar aangehaalde problemen wel degelijk verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, aangezien de daden van vervolging door georganiseerde misdaadgroepen, zoals geweld en intimidatie, niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn, waarbij zij verwijst naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016 waarin gesteld wordt dat personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteiten en de regels van een criminele bende nood kunnen hebben aan internationale bescherming en dit op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, bemerkt de Raad dat, daargelaten de vraag of de door verzoekster aangehaalde problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, uit wat volgt blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de bende MS en in het bijzonder haar bewering dat deze bende haar persoonlijk viseerde.

2.3.4.4. In de eerste plaats wordt vastgesteld dat verzoekster geen kennis heeft over wat er verder gebeurd is met de andere vrouwen die ook getuige waren van de moordpoging, die ze nochtans persoonlijk kende. Verzoekster verklaarde dat ze daarna niet meer spraken over het incident (notities CGVS, p. 11). Verzoekster heeft er geen idee van of deze vrouwen ook problemen hebben gekend als gevolg van het getuige zijn, ze zegt dat het niet gelukt is om een geschreven getuigenis van een van hen te krijgen "omdat men niets meer van hen heeft vernomen, ze wonen daar niet meer, we weten niet

waar ze zijn" (notities CGVS, p. 19). De Raad sluit zich erbij aan dat het allesbehalve aannemelijk overkomt dat deze drie vrouwen, die verzoekster persoonlijk kende en die bij haar in de wijk woonden, helemaal niet meer te contacteren vielen. Daarnaast is het ook vreemd dat verzoekster hen na de feiten niet heeft gewaarschuwd of gecontacteerd.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat dit geen vriendinnen, maar kennissen waren, dat verzoekster later vernam dat ze allemaal waren verhuisd en dat verzoeksters prioriteit op dat ogenblik niet lag bij het helpen van andere mensen maar dat ze eerst moest herstellen van het ernstig trauma dat ze net had meegemaakt. Door nu louter te stellen dat ze vernomen heeft dat deze drie andere vrouwen verhuisd zijn, doet verzoekster geen afbreuk aan het feit dat het allesbehalve aannemelijk is dat deze drie vrouwen niet meer te contacteren vielen. Dat verzoekster na wat ze had meegemaakt zich wilde concentreren op haar herstel, valt aan te nemen maar ook na het incident met de telefoon en dus nog voor de inbraak en het misbruik bij haar thuis, heeft ze de andere vrouwen niet gecontacteerd. Het misbruik vormt hier dus geen uitleg voor.

Nu verzoekster geen kennis heeft over wat er verder gebeurd is met de andere vrouwen die getuige waren, wordt vastgesteld dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de oorsprong van haar problemen met bendeleden.

2.3.4.5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet coherent is in haar datering van de feiten en de problemen, wat afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. De problemen van verzoekster vonden plaats op 6, 7 en 8 mei 2019 (notities CGVS, p. 10). Verzoeksters vader kocht een vliegticket voor haar op 14 mei 2019 en de avond van 8 mei 2019 verhuisde verzoekster naar haar oma in een ander kanton (notities CGVS, p. 17). Om een reis naar Europa te kunnen maken, heeft verzoekster een paspoort nodig. Als aan verzoekster gevraagd wordt wanneer ze haar paspoort heeft aangevraagd, antwoordt ze dat ze het niet meer weet en vermoedt dat het ergens in juni of juli 2019 was omdat ze regelmatig naar Guatemala reisde (notities CGVS, p. 9). Er mag echter worden verwacht dat iemand die problemen heeft, beslist naar Europa te vluchten en intussen onderduikt, zich ervan vergewist dat hij een paspoort heeft of dit zo snel mogelijk aanvraagt. Het is in dit verband opmerkelijk dat verzoekster stelt niet te weten wanneer ze haar paspoort heeft aangevraagd, met andere woorden, op het ogenblik dat ze beslist te vluchten, zou ze dus niet geweten hebben of ze al een paspoort had of niet, en waar verzoekster stelt te denken dat ze het aanvraag in juni of juli 2019, stelt de Raad vast dat dit na de datum is waarop zij een vliegticket gekocht heeft, wat een onlogische chronologie betreft. Ook legt verzoekster zelf de link niet tussen het willen vluchten naar Europa en de nood aan het beschikken over een paspoort. Integendeel, zij vermeldt enkel haar regelmatige reizen naar Guatemala als reden waarom ze een paspoort aanvraag.

De Raad sluit zich dus aan bij volgend motief: *"Verder vertoont u ook een gebrek aan bewustzijn van de datering van uw problemen. Wanneer u wordt gevraagd wanneer u uw paspoort aanvraag, stelt u dat dit in juni of juli 2019. Gevraagd naar de reden van deze aanvraag stelt u dat het was omdat u regelmatig naar Guatemala reisde. Wanneer u erop gewezen wordt dat u in werkelijkheid al in januari van 2019 uw paspoort aanvraag, stelt u dat u het niet meer precies wist (CGVS, p. 9). Het is echter erg opmerkelijk dat u stelde dat u dit in juni of juli deed omdat u regelmatig naar Guatemala reisde. Op dat moment zou u namelijk uw problemen al hebben gekend en zelfs al uw ticket naar België hebben gekocht. Dat u zich hiervan niet bewust werd wanneer naar de reden van deze aanvraag werd gevraagd, toont dan ook een gebrek aan doorleefdheid aan van de problemen die u zou gekend hebben en plaatst de geloofwaardigheid ervan dan ook op losse schroeven."*

In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot een uitleg in verband met haar reizen naar Guatemala en legt ze uit dat ze zich vergist heeft in de data van deze reizen, daarnaast reisde ze ook soms zonder paspoort. Bij de aanvullende nota die verzoekster ter zitting van 18 augustus 2021 neerlegt, steekt een getuigenis van een persoon waarmee zij op niet nader genoemde data naar Guatemala is gereisd. Deze uitleg over de reizen naar Guatemala doet echter geen afbreuk aan het feit dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij zich op het ogenblik van haar beslissing om naar Europa te vluchten (haar vader kocht haar ticket op 14 mei 2019) ervan vergewist dat zij een paspoort heeft of dit zo snel mogelijk aanvraagt. Het is niet aannemelijk dat verzoekster niet wist of zij op dat ogenblik al een paspoort had aangevraagd, of dat ze stelt het pas te hebben aangevraagd in juni of juli 2019, terwijl haar paspoort als datum van afgifte januari 2019 vermeldt. Dit ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van de oorsprong van verzoeksters beweerdde problemen met bendeleden, namelijk dat zij lastig gevallen werd en aangerand nadat ze op 6 mei 2019 getuige was geweest van een moordpoging.

2.3.4.6. Inzake het neergelegde attest van de NGO A. motiveert de bestreden beslissing: *“Wat het attest van de NGO A. betreft (bewijsstuk 4), dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat u aangeeft dat uzelf en uw moeder voor de feiten al jarenlang actief waren in deze organisatie en dat uw moeder er lezingen gaf (CGVS, p. 16). Bovendien werd het pas opgesteld op 14 augustus 2020, meer dan vijftien maanden na uw problemen en meer dan tien maanden na uw vertrek uit El Salvador. Dit document werd dus duidelijk gesolliciteerd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Voorts blijft de inhoud van het document erg op de oppervlakte over concrete aspecten van uw problemen. Het maakt namelijk enkel melding dat u het slachtoffer werd van seksueel geweld en dat u hiervoor ondersteuning kreeg van de organisatie. Dat dit attest, ondanks het gesolliciteerd karakter, niet meer concrete informatie geeft over de daders, de reden van het seksueel geweld en de datering van deze feiten en de ondersteuning, toont verder aan dat aan dit document weinig waarde kan worden gehecht. Bovendien verklaart u niet te weten hoe de psychologe heette, waar u wekelijks naartoe zou zijn gegaan (CGVS, p. 16-17). Dit heeft uiteraard een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van deze steun en de problemen die eraan voorafgegaan zouden zijn.”*

Verzoekster voert in dit verband aan dat zij er indertijd niet aan had gedacht om dit soort bewijsmateriaal op te vragen voordat zij haar procedure in België begon. De Raad wijst er echter op dat het in beginsel aan verzoekster toekomt om een oprechte inspanning te leveren om haar verzoek om internationale bescherming te staven. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal over dit stuk, zoals hierboven weergegeven.

Daarnaast stelt de Raad dat verzoekster verklaarde dat ze een keer per week naar de psychologe ging (notities CGVS, p. 17), dat de behandeling redelijk goed ging, dat verzoekster gaandeweg geholpen werd om het trauma te boven te komen, dat dit met kleine stapjes ging, dat verzoekster zich op haar gemak voelde bij haar psychologe en dat het dus lukte om hierover met haar te spreken (notities CGVS, p. 16 en 17). Hieruit blijkt dat verzoekster een vertrouwensband kon opbouwen met haar psychologe. Dat ze dan echter niet de naam van deze persoon kent (notities CGVS, p. 16), of ook niet spontaan uitlegt hoe ze deze persoon dan aansprak, is heel opmerkelijk. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij nog steeds in shock was na de verkrachting en dat de naam van de psycholoog die haar behandelde daarom het minste van haar zorgen was. Dit strookt echter niet met verzoeksters verklaringen bij het CGVS dat zij elke week naar de psycholoog ging en gaandeweg geholpen werd om het trauma te boven te komen (notities CGVS, p. 16 en 17). Deze merkwaardigheid doet vermoeden dat verzoekster wel een theoretisch kader kan schetsen, dat ze volgens haar verklaringen al van kleins af aan kent dankzij het werk van haar moeder (notities CGVS, p. 17 en 16), maar brengt mee dat de vraag rijst of verzoekster werkelijk een hele periode voor haar vertrek naar Europa in behandeling was omwille van wat zij had meegemaakt. Dit doet ook afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoeksters verklaringen.

Inzake de andere documenten die verzoekster voorlegt, meer bepaald foto's van schade aan een hekwerk (adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk 5), sluit de Raad er zich bij aan dat deze foto's vrij weinig schade tonen, het niet duidelijk is wanneer deze schade is toegebracht en door wie, dat niet vaststaat dat dit de woning van verzoekster is, waardoor deze foto's weinig bewijswaarde hebben.

De overige documenten (paspoort en identiteitskaart, diploma en certificaten) tonen haar identiteit en nationaliteit aan en haar scholing, wat niet in twijfel wordt getrokken.

Inzake het feit dat verzoekster geen bewijskrachtige stukken kan neerleggen over haar verkrachting, zoals een medische vaststelling of een klacht bij de politie, beperkt verzoekster zich tot de herhaling van haar reeds eerder afgelegde verklaring dat ze het probleem niet erger wilde maken en dat je in El Salvador niet kan rekenen op de politie (notities CGVS, p. 15). Het louter herhalen van eerdere verklaringen doet echter geen afbreuk aan dit motief.

2.3.4.7. Verzoekster uit kritiek op het motief dat er veel tijd is verstreken tussen de aankoop van haar vliegticket op 14 mei 2019 en haar vertrek op 23 september 2019. Zij stelt dat de commissaris-generaal van mening lijkt te zijn dat een verschil tussen een ticket van 950 dollar en een van 2.000 dollar onbelangrijk is en ondergeschikt aan de ernst van de vervolging. Verzoekster wijst erop dat dit om aanzienlijke bedragen gaat en dat niemand de economische realiteit kan negeren. Verzoekster herhaalt hiermee haar eerdere verklaringen dat het erg moeilijk was om een ticket te kopen voor een andere dag omdat dit veel duurder was (notities CGVS, p. 8). Door opnieuw eerder afgelegde verklaringen te

herhalen, doet verzoekster geen afbreuk aan het motief in dit verband. In dit motief wordt bovendien ook opgemerkt dat verzoekster eventueel de snelst mogelijke vlucht naar Spanje kon boeken in plaats van een vlucht met aansluitende vlucht naar België, wat onvermijdelijk duurder is. Verzoekster gaat hier niet op in.

2.3.4.8. De overige motieven van de bestreden beslissing zijn ondergeschikt en kritiek hierop doet geen afbreuk aan de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten die aan de oorsprong liggen van haar problemen met benedeleden.

2.3.4.9. Te dezen blijken evenmin objectieve elementen aanwezig te zijn die de toekenning van de vluchtelingenstatus verantwoorden. Verzoekster wijst wat dit betreft op haar profiel als vrouw en als slachtoffer van een bende.

De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een individueel en objectief risico vast te stellen en dat dit *in concreto* dient te worden aangetoond (*"Depending on the particular circumstances of the case [...]"*, UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016, p. 37-38), waartoe verzoekster echter in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van benedeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door benedeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. Uit een rapport van de organisatie ORMUSA blijkt dat seksueel geweld tegen vrouwen in 2019 met een derde toegenomen is ten opzichte van 2018. De meeste slachtoffers waren jonge meisjes tussen 12 en 17 jaar oud.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw. Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele

omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Zoals hieronder zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken.

De Raad voegt hieraan toe dat verzoekster afkomstig is uit San Salvador, uit de buurt San Martin. Uit de landeninformatie blijkt dat de bende 18 in belangrijke mate aanwezig is in de gemeente San Martin en dat de bende MS sterk aanwezig is in alle departementen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 11). Verzoekster verklaarde dat de bende MS actief was in haar wijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

Verzoekster stelt verkracht te zijn geweest door een bendelid van haar wijk nadat ze getuige was van een poging tot moord door vier bendeleden. Ze moest de wijk verlaten of ze zou worden vermoord. Uit de landeninformatie blijkt inderdaad dat vrouwen jammer genoeg het slachtoffer kunnen worden van seksueel geweld. Uit wat hierboven gesteld wordt, blijkt evenwel dat verzoeksters relaas niet aannemelijk is omdat het incoherenties en ongeloofwaardigheden bevat. Verzoeksters verwijzing naar haar profiel als vrouw en slachtoffer van een bende doet geen afbreuk aan deze hierboven besproken incoherenties en ongeloofwaardigheden.

2.3.4.10. Verder wijst de Raad er nog op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hierin niet.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering persoonlijk te worden geviséerd door bendeleden in El Salvador omdat zij getuige was van een moordpoging. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het

verblijf van verzoekster in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.12. Voor zover verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Ook verzoeksters verwijzing naar een gebrek aan bescherming is om dezelfde reden niet dienstig.

2.3.4.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law

Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster weerlegt op geen enkele wijze bovenstaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Met haar algemeen betoog dat “*de door bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft*” en dat “*(e)r (...) zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld (afspeelt) tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden*”, toont verzoekster immers niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde rapporten en persartikels laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat

verzoekster wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met redenen werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.9. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekster beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET